

JAN MAŠATA

FLORIÁNŮV STŮL

FLORIÁNŮV
STŮL

Jan Mašata

„Duše potřebuje samotu, jako tělo potřebuje lásku.“ —
George Bernard Shaw

PROLOG

V tom nejtemnějším a nejvzdálenějším koutě nás samotných se ukrývá tajemství. To tajemství je jako déšť padající do tmy. Silueta neprostupného lesa osvětlená bleskem a zhmotněná hromem letní bouře. Tím největším tajemstvím ale je, že ho nemusíme vůbec chápat. Nemusíme mu rozumět. Moudří nechávají prostě plynout čas a události po vlnách moří. Proudů řek. Po větru. V dýmu. V uhlících ohně i vůni půdy. Nechávají tajemství, tajemství samotnému. Vědí totiž, že právě v něm je ta pravá naděje.

Jsou lidé, o kterých se nikdy nedozvíte.

Jsou nenápadní svou skromností a zaníceností v tom, co právě dělají nebo tvoří. Nevíte o nich, protože se nesoustředí na sebe, ale na své dílo.

Většinou tak konají v tichu a šeru před pozorností okolního světa, a přesto jsou to právě oni, kdo svět posouvají dál.

Tohle je příběh o jednom z těchto lidí.

Příběh o Floriánovi a jeho stolu.

KAPITOLA PRVNÍ: RUCE VE STÍNU

Vejde se pravda do kapky vody?

Znělo hlavou Johannovou a ta myšlenka se mu rozprostřela do všech buněk jeho těla společně s rezonujícím zvukem malého zvonečku, který držel v ruce.

Klečel se zavřenýma očima v malé tmavé místnosti staré chatrče nad hlubokou roklí a venkovní světlo osvětlovalo pouze jeho ruce sepnuté k modlitbě.

Zvuk zvonečku se rozpínal do okolí a rozechvěl i nedalekou, dokonale provedenou pavučinu roztaženou mezi listy husté vegetace. Pomalu se začalo stmívat a neprostupný les měnil zvuky denních zvířat na ty, co vylézají v noci.

Vzduch byl nasycen vůní rozkvetlých rostlin a dozrálých plodů, vítr příjemně profukoval od nedalekého jezera až sem a roztancoval větve stromů, přerůstajících nad tou roklí.

Muž v hrubé plátěné košili s dřevěným křížkem na krku sepal ruce k sobě a tiše šeptal nějaká slova. Vyšeptával je nezvykle rychle s určitou urputností, ale přesto klidně a soustředěně. Jeho oči se znatelně škubaly pod zavřenými víčky, jakoby poletovaly sem a tam a snažily se tak zachytit všechny odpovědi, které mu přicházely na mysl.

„Odpověď je v odrazu vodní hladiny, rozčeřené vzletem volavek, plácnutím rybí ploutve nebo padlým listem stromu,“ ta slova zašeptal a obě oči otevřel.

Podíval se otevřenými dveřmi do dálky před sebou a upnul pohled do posledních paprsků rudě oranžového zapadajícího slunce nad jezerem.

Hejna ptáků se vznášela nad vodním zrcadlem, prolétala se navzájem do fascinujících obrazců a vytvářela zvláštní kombinace fantastických tvarů, ve kterých mohl člověk s představivostí uvidět cokoliv. Někdo jako rytíř Johann možná i odpovědi na své otázky.

Stín soumraku se nedočkavě usazoval v záhybech skal a stromů a poté potáhl černotou celé údolí. Na obloze se postupně rozsvěcovaly hvězdy, vzdálené galaxie a také mléčný prstenec té naší.

Johann vstal a vyšel z chatrče. Stoupl si na skálu nad roklí, kde se opřel o svůj meč vytažený z pochvy.

Zadíval se na to tajemno vesmíru a usmál se. „Jsem tak malý, a přesto cítím takovou nekonečnost všude kolem,“ řekl si sám pro sebe a dodal: „Děkuji!“

Poté se otočil a krácel pomalou chůzí do lesa, kde se ztratil v šeru. Po chvíli se z temnoty rozezněl zvuk flétny a plameny právě zapáleného ohniště začaly osvětlovat větve pod korunami vysokých stromů. Jiskry, které odlétaly z ohně, se na nebi spojovaly se světlem hvězd a praskot ohně se zase spojoval se zvukem té flétny. Vznikla zde absolutní vzájemnost.

Vesmír doléhal na Zemi a ona mu odpovídala skrze myšlenky mudrců.

Muž s mečem u pasu a kapucí přetaženou přes hlavu hrál na flétnu prastarou baladu. Díval se do plamenů a jisker a již tušil, že se stane součástí osudového příběhu.

KAPITOLA DRUHÁ: ZMAR

Markéta je blbá!

Bylo rozevlátým písmem vyškrábáno do zdi staré kaple.

Myšlenku tohoto omítkového výkřiku si zřejmě odnesl majitel moudra někam s sebou.

Jakub se na ten vzkaz dlouze díval s přivřenými víčky a poté se podrbal ve svém narezlém dlouhém vousu. Přihrbil se, jako by chtěl zaostřit pohled na každé to písmeno zvlášť.

Pak zakroutil hlavou a zapálil si cigaretu. Mlasknul a olíznul si popraskané rty.

„Ty fresky přežily staletí, dvě světové války, čtyřicet let komunismu, a nakonec to přeškrábe nějaký debil tímhle chrchlem!“ Vyfoukl hustý namodralý kouř směrem k nápisu.

Zastrčil si konečky dlouhých prošedivělých vlasů za uši a pozoroval drobné částičky prachu, které se vznášely ve vzduchu kolem oken.

Jakuba ten moment přiměl ke zpěvu.

Vnitřním prostorem se tiše rozezněl zpěv a slova písně. „*Hmm... krajina byla ve mně a já byl v krajině. Byla jako lvice schoulená v mém klíně. Pak nastalo ticho, jako v kostele. Ticho po pěšině, na duši i po těle... hmmm... hmmm.*“

Vzal plechový kýbl s náradím a popošel k místu, kde zřejmě kdysi stál oltář.

Podíval se do paprsků slunce, které prosvětlyly prostor přes vymlácené vitráže a zakryl si oslněné pravé oko.

Levé nebylo třeba. Na to byl zcela slepý, to měl již navždy přivřené.

„I On se na to přišel podívat,“ zašeptal směrem k vitrážím a opět si odkáslal kouř, ale tentokrát do těch paprsků.

Něco z toho okamžiku, místo, kde stál, kouzlo, píseň, to vše ho nějak dojalo. Pod víčky se mu objevily malé kapičky smutku, které si musel otřít zašpiněnou rukou od suti.

Svět kolem něj se na chvíli roztančil a jemu se skoro až zatočila hlava.

Tu krátkou meditaci ale kdosi přerušil.

„Tak jak to vypadá, Jakube?“ ozvalo se od masivních vstupních dveří. Slova se rozezněla prostorem.

„Nic moc, knížepane,“ položil kýbl a ukázal na ten nápis.

„Ano, vím o tom... co naděláte. Pokrok nezastavíte,“ usmál se dobrosrdečně tlustý chlapík s kšandami upnutými přes bílou košili.

„Přestože chápu vaší ironii, knížepane, tak bych si s dovolením odplivnul,“ opět se ušklíbnul.

„No, chrám Boží to tady už zdaleka nepřipomíná, vím... ale... to by bylo i pod vaši úroveň bezvěrce.“ Chlapík došel k Jakobovi a poplácal ho přátelsky po rameni.

„Máte pravdu. Dějiny, lidskou blbost a tenhle nesmysl na zdi nezměníme. Odplivnu si až venku!“ Poprvé se usmál a típnul cigaretu do kýble k zednické fance, lžici, hladítku a kladívku. „Přivezl jste ten cement?“

„Bude až zítra, omlouvám se, nedošlo mi, že je neděle a ve městě mají zavřeno,“ pokrčil rameny kníže.

„Co ten štuk? Zítra ráno přijedou kolegové památkáři a přivezou toho štukatéra. Volal jste mu? Domluvili jste se?“

„Ano, jsme domluveni... jen...,“ podíval se na Jakuba provinile.

„Jen co?“

„Podívejte, Jakube... musím s vámi o něčem mluvit,“ opřel se o jednu ze tří dlouhých lavic, které dosud přežily nápor dějin.

„Tak tedy mluvte,“ zadíval se na něj Jakub bělmem mrtvého a modří zdravého oka.

„Myslím, že máme problém,“ na vteřinu se odmlčel, ale poté pokračoval. „Vy víte lépe než kdo jiný, kolik to zde dalo práce a kolik námahy a peněz mě stála tahle kaple a ten poničený zámek.“ Polknul, aby utlumil nervozitu a smutek.

„To vím... to máte pravdu. Tak co se děje?“

„Děje se to, že nám došly peníze. Jsem na suchu, jak se tak krásně říká tady v Čechách,“ opět polknul.

Jakub se sklonil pro dvě lahvová piva schovaná ve stínu a chladu mezi lavicemi. Zátky zkušeně odstřelil o zednické kladívko. Jedno pivo podal knížeti a tím svým o něj ťuknul. „No, jestli se osud rozhodl, že to tady spadne do kopřiv, tak se stane. Jste jenom člověk. Tady vám ani modrá krev nepomůže. Snaha byla,“ otřel si vous od rozpěněného piva.

Kníže promrknul zavhlé oči a dlouze vydechl. „Já nevím. Marnost a bezmoc nám dal Bůh, snad abychom nezpychli. Copak jsem měl

vůbec možnost zpychnout? No řekněte, Jakube. Pradědu zabásli nacisti. Dědu i s bábi vyhnali komunisti a mě vyžene zmar a bída.“

„Snad nebude tak zle... vím, že je tenhle kousek půdy pro vás a pro váš rod důležitější, ale... co vy víte. Kdo ví, co bude zejtra. Za měsíc. Za rok. A víte, co si o tom vašem Bohu myslím,“ opět si s knížetem přiřuknul a podíval se do stropu kaple.

„No vidíte a potom, že dobrý úmysl je posvěcen náklonností všech svatých. Nechci to tady pro sebe, jak víte. Chci z toho vybudovat sanatorium pro děti. O náš rod a odkaz v tomto případě už vůbec nejde. Chtěl jsem to zde zvelebit a udělat z toho místa něco užitečného.“

„Pořád si myslím, že to tak dopadne. Cítím to. Věřte mi,“ usmál se smířlivě Jakub.

„To je od vás milé, Jakube..., ale chápete, co to vše nyní znamená pro vás?“

„Mno, pro mě to zřejmě znamená, že tohle dobrodružství je u konce. Tři roky práce a podotýkám, zajímavý práce, je fuč. Víte sám, že jako restaurátor jsem u památkářů po tom průšvihy skončil, a tak si budu ve svých padesáti pěkně hledat obživu jinde,“ tradičně mlasknul a vyvalil na knížete zdravé oko.

„Je mi to moc líto... podívejte, hned jak se vše srovná a seženu nějaké další finance, tak s vámi počítám, Jakube.“ Tentokrát si s ním přiřukl kníže a pokračoval, „Ta místnost v podkroví vám bude ještě přes léto k dispozici.“

„Děkuju... ono bude asi chvilku trvat, než něco najdu. A kníže!“

„Ano?“

„Ještě vám spravím ty vstupní dveře, ať vám sem neleze kdejaký umělec,“ mávnul rukou směrem k nápisu na zdi.

„To já děkuju, tenhle a příští měsíc vám ještě doplatím. Na novou střechu už nemám, ale pod polštářem ještě něco najdu,“ mrknul na Jakuba.

„Jak myslíte, hádat se s vámi nebudu,“ Jakub se opět podrbal ve vousech.

„Jakube, co takhle zase zajít na ryby? Jestli se vám bude chtít, tak budu večer u řeky. Mám nasbíráno pár červů, tak bychom mohli zkusit pstruhy podél břehu, co vy na to?“

„Jasně, čerstvýho pstruha na másličku bych si určitě dal,“ oblízl si rty a ušklíbnul se.

„Domluveno. Vezmu ten dobrý italský sýr a lahev červeného.“ Kníže se ze slušnosti napil z lahve, ale bylo vidět, že mu zažitý bonton stolování více nedovolil. Položil lahev opět do stínu a nasadil omluvné gesto.

„No jo, sklenice na stříbrném podnosu tady zrovna nemám,“ okomentoval to s mírnou jízlivostí Jakub.

Kníže jen pokrčil rameny a poté odešel pomalým krokem do letního nedělního dopoledne.

„No a je to,“ Jakub si stáhl vlasy do culíku a podrbal se na pupku přes bílé vytahané tričko.

Rozhlédl se prostorem a zazpíval do ozvěny pár nesrozumitelných slov. Kupodivu to znělo jako část nějakého starobylého chorálu.

Jakuba samotného to překvapilo a pobavilo. Na chvíli přivřel oči a jen tak stál ve světle paprsků a třpytkách prachu a vnímal ticho, které

ho obepínalo jako nějaká ochranná aura. To vše se ho nějak vnitřně dotklo. Zakýval hlavou, jako by si právě cosi odsouhlasil a dlouze vydechl. „Tak... a zase půjdeš o dům dál, Jakube. Další stůl, u kterého ses neusadil. Jak říkal táta... není stůl, není domov.“ Ze zadní kapsy sepraných džinsů vytáhl metr, klekl si a začal přeměřovat zdobený sokl, který zde původně stál jako podstavec pro jednu z dávno ukradených soch. Svatí zde již nebyli, ale podstavce jako symbolické základy víry ano.

„Haló?“ zavolala z venku do malého gotického okýnka mladá žena.

Jakub se zvedl a otočil. „Ano? Musíte to obejít... dveře jsou z druhý strany.“

Po chvíli se ve dveřích objevila bruneta v letních šatech s opálenou kůží a sněhobílým úsměvem. „Teda, udělal jste tady kus práce, pane Florián... to se musí nechat... kníže mi o vás hodně vyprávěl,“ vešla dovnitř chladného prostoru kaple a došla až k Jakubovi. „Kde je pan majitel?“

„Teď tady byl. Museli jste se těsně minout,“ Jakub si ženu prohlédl a nasupeně dodal, „Vy jste ta právnička z Plzně?“

„Ano, promiňte... doktorka Švecová,“ natáhla k Jakubovi ruku, ale ten jen sklopil zrak a otočil se zpět ke své práci.

„Nejspíš bude ve stodole u Sofie,“ zabrblal pod vousy a jemně oklepával kladívkem starou omítku ze soklu.

„Tak vám, é... děkuji!“ reagovala na jeho nedobytnost stroze a odešla zpět ven na slunce. Tam si oprášila domnělé zašpinění z šatů a

namířila k veliké zděné maštali. „Šmejď jeden!“ nezapomněla si odprsknout na Jakubovu adresu.

V maštali našla opravdu knížete, který právě nasazoval koženou čepičku na hlavičku ptačího dravce.

Pták seděl na silné sokolnické rukavici a kníže jej láskyplně hladil po načechraném peří křídel. „Hodná Sofínka... moc hodná, půjdeme se prolétnout, ano?“

„Tak tady jste,“ ozvalo se mu za zády.

„Dobrého dne přeji, paní doktorko, tak co mi nesete za zprávy? Doufám, že jenom samá pozitiva,“ usmál se, ale dosti strojeně. Na čele se mu objevil pot, což byl jasný projev skryté nervozity.

Právnička se opřela o futro dveří a sepnula úzké rty. „Mám jít rovnou k věci?“

„Ano, prosím,“ odpověděl kníže a nechal přelézt jestřába na bidlo. Poté se otočil k právničce a poprvé se zatvářil vážně.

„Banka ani věřitelé nejsou na naší straně, pane Burette. Myslím, že jsme definitivně prohráli,“ zopakovala grimasu se rty.

„Kolik tedy dlužíme? Nešetřete mě!“

„K dnešnímu dni je celá pohledávka vyčíslena na šest set dvanáct tisíc euro!“

Kníže vytáhl kapesník z kapsy a otřel si čelo i pot na hrudi pod košilí. „To je nějakých patnáct miliónů korun... to je zlé!“

Právnička se zahleděla do země a pročísla si černé vlasy. „Bavíme se jen o dluhu vůči bance. Potom zde máme další pohledávky ve fakturách za provedené stavební práce a...“

„Paní doktorko, moc vám děkuji za snahu. Dejte mi prosím nějaký čas. Já to promyslím a vše dotáhneme, tak jak jsme se domluvili,“ přerušil ji viditelně podrážděný kníže.

„Máme zde ty zájemce... kdybyste!“ nevzdávala se.

„Ty Rusy? Nikdy! Žádný grandhotel z toho nikdo dělat nebude!“ Zrudnul v obličeji a opět si utřel pot.

„To je mi potom líto... zkuste o tom do té doby popřemýšlet. Vaši příbuzní jsou, pokud vím, této variantě nakloněni. Nechám vám tady ten návrh smlouvy i ostatní dokumenty. Podívejte se na to, prosím.“ Na okno položila kožené desky, zadívala se na jestřába a pronesla: „Opravdu krásný ptáček.“

Kníže kývl. „Víte, že její předek byl prokazatelně loveckým jestřábem na dvoře císaře Rudolfa druhého? Vlastně nikdo neví, kam až jejich ptačí pokolení sahá. Kolika a jakým urozeným hlavám seděli na paži Sofiiny prapředci. Tomu dravci koluje v žilách mnohem více šlechtické krve než mým příbuzným. Je to skvělý lovec... mrštný, chytrý a oddaný. Ta slova máme v našem erbu. Jen nám nějak časem vybledla,“ opět si utřel pot do kapesníku a smutně se zadíval na dravce.

„Když jsme u těch příbuzných a vaší urozené krve, pane kníže... ještě jsem se na to neptala, ale co se týče rozhodovacích a majetkoprávních pravomocí... vaše sestra je přece hraběnka,“ strčila si nervózně ofinu za ucho.

„Pravda, o co jde?“

„Pokud je mi známo, tak je hraběcí titul nižšího významu, než ten knížecí... tedy ten váš? Má ale mnohem větší pravomoci než vy?“

„Je tomu tak a asi chápu, na co narážíte. Podívejte, paní doktorko. Náš otec si přál ve své závěti, aby se o finanční a rodinné záležitosti starala právě má sestra hraběnka Burettová. Měl k tomu zřejmě své důvody... á... hmm... já jsem sice kníže, ale přibližně tři sta let žádné knížectví nevlastníme. Přišli jsme o něj, když se jeden z našich předků v těžkých dobách postavil samotnému francouzskému králi. Později nám byl šlechtický titul opět navrácen, ale knížecí panství již nikoliv... nu, kola dějin se neustále otáčí, že? Jedná se tudíž pouze o podděný titul, bez většího významu. Proto je má sestra ve šlechtické hierarchii sice na nižším bidýlku,“ usmál se na dravce, nechal ho přeskočit na nižší bidlo a pokračoval. „Nícméně má větší pravomoci nežli já. Ona spravuje hrabství v Rakousku a jiné statky, a já tento kus Bohem a dějinami zkoušené půdy. Takže, pokud se zajímáte o naše rodinné pravomoci, tak vás zklamu. Alespoň zde, mám jako na jediném kousku našeho majetku podpisové a smluvní právo pouze já. Tak si to přál náš otec, kníže Otto Viliam ze Senbrungu.“

„Musíte pochopit, že jako váš rodinný právník potřebuji mít tyto záležitosti vyjasněné...,“ stáhla znovu rty do studené křeče.

„Chápu, paní doktorko... mohu vám ještě s něčím pomoci?“ stáhl dravci opatrně řemínkem koženou čepičku.

„Ne, děkuji... to bude vše, omlouvám se, ale musím jet... zavolejte. Já... já se tady zítra zase stavím. Budu mít cestu kolem. Na shledanou, pane Burette.“

Právníčka odešla a kníže zůstal s dravcem úplně sám. „S pánem Bohem,“ řekl tiše.

Před maštali prolétlo hejno jiříček a jejich tříštivé pískání se odrazilo od rozehřátých starých zdí kaple, torza hradeb i částečně opravené budovy zámku.

Z kaple se ozvalo bouchání kladiva a majzlíku.

KAPITOLA TŘETÍ: MINULOST

Krajinou se pomalu rozpíjel letní podvečer jako nevtíravý závoj zdánlivé pohody. Nad vodou létaly tisíce mušek a občas těmi mračny prolétl pták, netopýr či pestrobarevná vážka.

Proud byl v této části řeky Otavy klidný. Zpomalenému tempu života a plynutí času dodávalo rytmus jen syrové a pravidelné cvrlikání cvrčků ve vysoké trávě kolem břehu. Občas se ozval probublávající zpěv žab zalezlých ve spleti větví spadlého dubu, vyčuhujícího z vody.

Na obzoru bylo ještě zapadající slunce, a přesto se nad hlavami obou mužů objevil částečně zastíněný měsíc. Dnes bylo vidět naprosto zřetelně některé z rozšklebených kráterů na jeho popelavém povrchu.

„Na pstruhy je už pozdě. Jsou už nažraní a zalezlí v kořenech pod břehem nebo odpluli po proudu nad splav. Měli jsme si nachytat spíš rybičky a zkusit to na štiky nebo na úhoře,“ okomentoval situaci Jakub, sedící na dlouhém kmeni na břehu.

„Nerad to říkám, ale mýlíte se, Jakube... před týdnem jsem chytil tři krásné duháče přesně touhle dobou. Dejte tomu ještě chvilku, člověče,“ usmál se kníže, který byl usazen v pohodlné rybářské židličce na malém dřevěném molu.

„Snad máte pravdu, za celý den jsem toho moc nesnědl a ryba by bodla,“ usmál se i Jakub a prohrábl si tradičně vous.

„Nabídněte si sýr a klobásu... víno nepijete, tak snad jedině vodu.“
Kníže ukázal na proutěný koš na molu.

„Klobásu si dám a k ní krásně vychlazenou plzničku, to já se zase neošidím!“ Jakub se zvedl, vzal si nožičku klobásy, krajíc chleba a vytáhl z vody jedno lahvové pivo. To si otevřel a dlouze se napil. Sedl si opět na kmen stromu a postupně si odřezával kolečka z klobásy a spokojeně si něco prozpěvoval pod vousy.

V tu chvíli se z rákosí na protějším břehu řeky ozvala melodie, hraná na flétnu. Byly to klidné, táhlé tóny, jakoby z jiného světa.

„Zase ten podivín?“ hodil tím směrem hlavou kníže a usmál se.

„Jo, vypadá to tak. Už jsem ho dlouho neviděl. Myslel jsem, že ho dávno zavřeli do blázince. Vy ho znáte nějak lépe“

„Nikdo o něm vlastně nic neví. Pokud vím, tak není místní. Zřejmě jeden z těch pošuků z města, co si neví rady sami se sebou. Tak si obleče sutanu, na krk pověsí růženec a hraje si na... vlastně ani nevím na co,“ pokýval vlastnímu úsudku a pokračoval. „Lidé mu říkají kapucín, kvůli té kapuci, co má věčně navlečenou na hlavě. Ani nevím, jestli mu někdy někdo viděl do obličeje.“

Jakub se na knížete podíval s údivem. „Měl jsem vás za liberála, humanistu a takřka filozofa. Překvapujete mě, pane kníže,“ zeptal se svou tradiční jízlivostí.

„Tolerance a respekt je jedna věc, milý Jakube, ale obdiv k prznitelům křesťanství, nechovám. To je vymožností vás ateistů,“ oplatil mu v podobném duchu.

„No, prostě věřím jen tomu, na co si sáhnu a co vidím... tedy dokud mi zbývá alespoň to pravý oko,“ mrknul na knížete právě tím okem a pokračoval v pojídání klobásy.

„Většina lidí má obě oči, a přesto jsou slepí. V tom to není,“ kníže nakrojil bochník chleba.

Jakub se napil piva a zašklebil se. „Jednou jsem ho potkal na cestě u rybníka. Šel tím svým pomalým krokem naproti mně. Když mě míjel, trochu se uklonil. Já naprosto nevěděl, co na to. Tak jsem ho normálně pozdravil a on... on šel beze slova dál,“ vyprávěl Jakub zaujatě.

„No, a jaká je pointa, Jakube?“

„Není vlastně nijaká. Jen... jen mi to nedalo, a tak jsem se za ním hned otočil a chtěl se ho asi na něco zeptat, ale...,“ zadíval se do trávy.

„Ale?“

„Najednou tam nebyl... prostě zmizel, vypařil se jako duch!“ Odkášlal si a zakroutil hlavou.

„No a byl jste, hm... jaksi?“

„Jo, byl jsem střízlivej. Víte, že se alkoholu snažím vyhýbat, jak můžu. Mám po tom ty svoje živý sny!“

„Ano, ty vaše sny,“ podíval se na pivo v Jakubově ruce a pokračoval. „No, třeba je ten člověk takhle šťastný. Nakonec nikomu neubližuje. Je prostě svůj.“ Zkoumal protější břeh a snažil se v hustém rákosí zahlédnout mužovu postavu, ale byla slyšet pouze melodie.

„Pošuk!“ odprskl si Jakub.

„Pošuk.“ Kníže souhlasně pokýval hlavou a odkrojil k chlebu kousek sýra, který si labužnický vložil do úst.

„Hraje pěkně, ale už by toho mohl nechat,“ procedil Jakub mezi zuby.

Jen to dořekl, zvuk flétny dohrál. Z rákosí vylétlo několik kachen, které s křikem zmizely někde nad splavem. Poté se po okolí rozhostilo podivné, až tísnivé ticho.

Jakub se s knížetem na sebe nechápavě podívali, ale ani jeden nepřiznal tomu druhému, že na moment ucítili mezi zátylkem a páteří podivné mravenčení a mrazení.

Po pár vteřinách, které jim připadaly spíše jako minuty, se zvuky přírody vrátily do jim známých kulis.

Snad aby tu podivnost kníže překonal, tak promluvil jako první. „Bude mi to vše chybět,“ zahleděl se na splávek ve vodě.

„No... to vám věřím... co teď budete vůbec dělat? Vráťte se zpět k rodině do Rakouska nebo do Francie? Jestli se můžu zeptat?“ překonal se Jakub. Snažil se tak také zapomenout na ty předešlé podivnosti.

„Tak o ryby na téhle řece úplně nepřijdu. Vlastním dva menší pozemky u vody na Slapech. Je tam hezky. Není to jako tady na divoké řece, ale také to má něco do sebe. Hluboká voda, skály a tak,“ zasníl se.

„Bezva, ale co teď?“

„Vrátím se na naše rodinné sídlo v Senbrungu a pokusím se ještě zlomit své ledové příbuzenstvo, ponížít se a požádat je o milodary. Nechci to jen tak vzdát... zažil jsem tady kus života.“

„Tak je to snad vaše společná historie. Neměli by vás v tom nechat. Sice tomu prd rozumím, ale jde tady o rodinný dědictví vás všech, ne?“

„Je to složitější, než to vypadá, milý Jakube,“ kníže mávl rukou a napil se vína ze sklenice.

„Hmm... vždyť to říkám. Prdlajs tomu rozumím.“

„Mohu se vás také zeptat na něco osobního, příteli?“

„Ven s tím!“ Jakub si zapálil cigaretu a napnul vlasec u prutu.

„Nikdy jsem se vás na to neodvážil zeptat, ale teď mi snad dodalo kuráž to víno a... a sám Pán Bůh ví, kdy se opět shledáme.“

„K věci, ptejte se,“ přerušil zdlouhavý proslov knížete.

„Ten váš úraz, to, co se vám tehdy stalo. Víím, že jste byl za něco trestán, ale nikdy jste mi to neujasnil do souvislostí. Je to natolik osobní, že se vám o tom nechce mluvit, Jakube?“

Jakub vstal, zvedl prut z vidliček a vytáhl návnadu z vody. Zkontroloval ji a opět nahodil kousek proti proudu k písčíně. Poté si odkašlal a potichu a zvolna se rozpovídal. „To s tím mým okem. Je to něco, co poznamenalo celej můj život. Nikomu jsem to za ty roky nevyprávěl. Neměl jsem potřebu ani chuť. Vás mám ale rád, kníže. Jak říkáte. Možná se už nikdy nevidíme a vždycky jste se ke mně choval přátelsky a férově.“

Kníže si dolil víno a dál poslouchal.

„Jde o to. Stalo se to před nějakýma osmi lety. Pracoval jsem s kolegyní na opravě jednoho kostela v severních Čechách. Byla to mladá studentka a já ji měl na starosti a na zodpovědnost. Nechal jsem postavit lešení a... a my dělali na renovaci takový barokní římsy asi

dvanáct metrů nad zemí. No... no, šlo o to, že jsem měl k dispozici posudek od statika, kterej mi výslovně zakazoval pokračovat v práci. Já na to ale kašlal. Chtěl jsem to zvládnout a stihnout do podzimu, protože jsem měl tehdy možnost odjet na jednu expedici do Sýrie... prostě s archeologama. To byl vždycky můj sen. Byl jsem pyšnej a nenažranej blbec. Ta zeď... jednoho dne... byl jsem pod tím lešením... a tý holce přikázal v tý vejšce ještě něco dodělat. Byla to opravdu milá a fajn žába. Pak jsem viděl, jak to celý padá. Zeď se utrhla a kus kostela a lešení se zřítily na zem i s ní. Na mě to žuchlo taky, ale ta holka... zavalilo ji to. Já byl jen polámanej a přišel... přišel o to oko... jenže na rozdíl od té mladý holky, co měla život před sebou... jsem přežil... právě já. Odsoudili mě na čtyři roky. Pak mi zkrátili trest a pustili mě.“

„Hrozná tragédie,“ ozval se kníže a zvedl, aby si protáhl záda a možná rozdýchal informace.

„Jo, příběh jednoho idiota a ego-vola. Byl jsem se, když mě propustili... no, jejím rodičům omluvit... a její máma. Její matka na mě pustila psy. Nedivím se jí. Přišel jsem pak svou vinou i o rodinu a práci. Kdybych nedostal přes bývalýho kolegu nabídku pracovat pro vás, tak... tak už je na světě jednoduše o jednoho vola míň. Určitě bych se dávno uchlastal. Ty tři roky u vás byly pro mě něco jako terapie. Přesto... už mám v sobě stín opovržení navždy. To už nikdo a nic nezmění. Tak, to je můj příběh. Tečka!“ Odplivl si do trávy.

„Bere! Podívejte... bere vám!“ vykřikl vzrušeně kníže jako malé dítě a ukazoval na potopený splávek pod vodou.

Jakub zvedl prut, ale na háčku nebylo nic. „Sakra, byl jsem moc rychlej!“ zahudroval.

„Nebo pomalej!“ doplnil ho kníže.

„Hmm... tak to dneska asi zabalíme, ne?“ řekl Jakub a bylo na něm vidět, že je bez nálady.

„Máte pravdu, Jakube. Jsem z toho horka a vína nějaký nesvůj.“ Kníže složil židličku. Pověsil si ji na rameno a stáhl prut. Popadl košík a pomalým krokem se vydal do kopce, kudy vedla pěšina nad řekou k zámku. Po pár krocích se otočil. „Tak dobrou noc a vezměte si týden volna. Já tady stejně nebudu. Musím si zařídit spousty věcí... a... děkuji vám, Jakube!“

„Za co?“

„Prostě děkuji, asi za upřímnost a tak... za vše.“ Mávnul na pozdrav a pokračoval dál.

Jakub zůstal u řeky sám.

Nedalo mu to, a ještě si nahodil prut jen tak do vody. Zapálil si novou cigaretu a z batohu vyndal plnou lahev vodky. Tu otevřel a dlouze se napil. Poté si stejně dlouze povzdechla přesto, že už byla skoro tma, znatelně se mu zaleskly slzy v očích.

„Život podělanej!“ utrousil a opět se napil. Poté se podíval na hvězdy a řekl sklíčeně. „Jak bych to všechno vrátil zpátky. Napravil a zachránil! Promiň mi to, Týnko,“ poslal vzkaz do nebe a do minulosti a opět si povzdechl.

KAPITOLA ČTVRTÁ: HORKÉ CHVÍLE

Noc Jakub prospal hlubokým spánkem opilců a nebýt much, které ho začaly obtěžovat hned po svítání, jistě by spal dál. Otevřel oko a zamračeným pohledem zjišťoval, kde si vlastně ustlal.

Ležel ve staré kánoi, přivázané k molu, přikrytý odrbaným vařákem, s rybářským batohem pod hlavou.

Podíval se na hodinky.

Bylo již osm ráno, to bylo u něj nezvyklé. Běžně se budil po šesté a chodil rovnou do práce.

Nervózně a zmateně se rozhlížel kolem, ale vzápětí si vybavil slova knížete z předešlého večera, že si má vzít týden volna.

„No jo, ale mají přijet ti památkáři, sakra!“ zabrblal a začal nemotorně vstávat. Kánoe se zhoupala a on málem spadl do vody. Chytl se mola a chvíli rozdýchával oslabený organismus a bolavé tělo. Trpěl poctivou ranní kocovinou, a když mu sjel pohled na několik prázdných lahví piv a vodky pohozených na dně loďky, ihned se mu zvedl žaludek. Vylezl z kánoe a udělal pár kroků ke břehu.

Svlékl si propocenou bílou košili a několikrát si opláchl obličej i horní část těla ve studené vodě.

Poté se těžce srovnal a zakňučel bolestí.

„Tak, to by stačilo, Kubo!“ pronesl seabemrskáčskou frázi, oblékl se a vydal se pomalu po pěšině do kopce směrem k zámku.

Když se namáhavě vysápal do stráně až ke vstupní bráně a vjezdu do dvora, tak se zastavil a chvíli jen tak zíral. Na dvoře stála dvě

policejní auta s blikajícími majáčky U vchodu do maštale hlouček lidí, z kterého identifikoval pouze správce a právničku Švecovou, která rozkládala rukama a něco náruživě vysvětlovala jednomu z uniformovaných policistů.

Nechápal, netušil. Jediné, co mu prolétlo hlavou, byla myšlenka na zloděje. Že zámek i přes jeho chudou výbavu vykradli. Přesto mu něco uvnitř našeptávalo, že není dobrý nápad tam hned chodit. Rozhodl se nejdříve obejít kapli podél zdi a pokusit zjistit, co se stalo.

Udělal tak a dostal se až k rohu maštale, odkud mohl sledovat skrze okno, co se děje a zároveň dobře slyšet, o čem se ti lidé baví.

Co mu bylo ale nejvíce divné, byla skutečnost, že nikde nezahlédl pána domu.

Když se dostal na místo, vykoukl do maštale a tam zahlédl policejní páskou omotané, dřevěné hrazení v místech ustájení pro zvířata a jednoho z policistů, který fotil jednotlivé části interiéru.

Na betonové podlaze mezi poházeným senem uviděl rudou kaluž krve a bílé gumové rukavice.

„Paní doktorko, můžete k nám dovnitř?“ promluvil jeden z mužů.

„Ano, jistě!“ ozvalo se z venku a právnička se objevila ve dveřích.

„Poznáváte ten předmět?“ policista v kožené bundě natáhl ruku, ve které v průhledném igelitovém pytlíku držel zakrvácené kladivo.

„Poznávám velice dobře... vždyť jsem vám to říkala. Musel to udělat ten chlap. Ten Florián. Mně se nelíbil hned od začátku. To je jeho kladivo. Včera jsem ho s ním viděla pracovat zrovna támhle v kapli.“

„Je to nestandardní, ale zeptám se vás tedy rovnou. Máte i jiný důvod, že podezříváte zrovna toho pana Floriána? Určitě tady s náradím pracovalo více lidí,“ ptal se policista v kožené bundě a zapisoval si poznatky do malého notýsku.

„Víte, jsem si naprosto jistá, že se pohádali a on to neunes!“ Kývala a dávala všemi gesty najevo své skálopevné přesvědčení.

„Pohádali? O čem?“

„Pan Burett to tady chtěl celé zavřít a jemu dát výpověď! Byl to takový nepříjemný vztekloun, tedy ten Florián. Vůbec bych se nedivila!“

Policista se otočil na kolegu. „Pavle, našli jste ho?“

„Nenašli, kapitáne, ale jeho věci jsou nahoře v podkroví, kde bydlel. Oblečení ve skříni, jídlo v lednici, a dokonce nějaké peníze v šupletí. Vypadá to, že musel mít opravdu naspěch!“

„Vidíte? Říkala jsem to!“ utvrzovala je dále právnička.

Policista jí ale naznačil zvednutím dlaně, ať se nyní nevyjadřuje, a pokračoval. „A co ti památkáři, co ho ráno našli? Víte od nich něco?“

„Jarda to teprve sepisuje, kapitáne,“ odpověděl kolega.

„Dobře, tak až budete něco vědět, hned za mnou... a poručíku... ať nasadí ihned psa. Ten chlap nebude daleko. Auto prý nevlastnil, ani žádné nezmizelo. Jo, a to kladivo ihned odvezte do laboratoře na srovnání otisků.“

Jakubovi se podlomila kolena a svezl se po zádech podél stěny na zem. Chytl se za hlavu a přemýšlel, co teď. „Co je tohle za blbost! Já už nejdu sedět, prostě nejdu!“ sípal potichu a celý se potil a chvěl.

Ze dvora uslyšel štěkot psa a vytřeštil zdravé oko, které mu poletovalo sem a tam, a byl plný děsu. Psů se odjakživa bál a představa, že ho honí obrovský, policejní vlčák, mu zmrazila krev do tuhosti.

Jediné, co ho napadlo, bylo padnout na všechny čtyři a pomalu se protáhnout skrze díru ve staré zdi hned za maštalí.

To také udělal a odkutálel se po stráni do hustých keřů, které po vrstevnici prorůstaly až k řece.

Když byl skoro u břehu, postavil se na nohy. „Ne, já to neudělal! Já ne!“ opakoval pořád dokola a rozeběhl se k mola.

U mola ležela prázdná lahev od jednoho z piv, které popíjel večer. Jakub si jí všiml, když už bylo pozdě. Sklouzl po ní a nohy mu vylétly pomalu až nad hlavu. Dopadl těžce na záda a vyrazil si dech.

Poté ztratil vědomí.

Čas se zastavil.

Jakubovo tělo leželo opět v kánoi i s batohem pod hlavou a vypadalo to, že spí. Svět vypadal opět takřka idylicky.

Kachní rodinka se vrátila a dosedla na hladinu řeky. Několik vodoměrek odklouzalo od mola do trávy a vítr si ve vzduchu pohrával s chmýřím poletujících semen orobinců.

Kolem bylo jinak ticho a z vody se odpařovala pára, kterou vytahovaly do budoucích mračen první silnější ranní paprsky slunce.

Něco nezvyklého se ale přece jen přihodilo.

Čísi ruka náhle posunula kánoi do pomalého proudu řeky a houpající se loďka i s Jakubem nabrala směr ven ze zátoky.

Blížící se štěkot psa dával tušit, že se čas opět vrátil.

Johann ustoupil o několik kroků dozadu a vypadalo to, že ho ranní opar zcela pohltil.

Jakuba tak posunul dál do příběhu.